

Книгата на Йоил и Лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден — номер осем

Jeff Pippenger

2025-12-09

Числото осем

Кого ще научи на знание? и кого ще направи да разбере учение? онези, които са отбити от млякото и отделени от гърдите.

Защото заповед трябва да бъде върху заповед, заповед върху заповед; ред върху ред, ред върху ред; тук малко и там малко; защото с заекващи устни и с друг език ще говори на този народ. На които каза: Това е покоят, с който можете да дадете почивка на уморения; и това е освежаването; но те не искаха да чуят.

Но словото Господне за тях беше: правило върху правило, правило върху правило; ред върху ред, ред върху ред; тук малко и там малко; за да отидат, и да паднат назад, и да бъдат строшени, и уловени в примка, и пленени.

Затова чуйте словото Господне, вие, присмехулници, които управлявате този народ, който е в Йерусалим. Понеже казахте: Направихме завет със смъртта и с преизподнята сме в съгласие; когато премине преливащият бич, той няма да дойде върху нас; защото направихме лъжата наше убежище и под лъжа се скрихме. Затова така казва Господ Йехова: Ето, полагам в Сион за основа камък, изпитан камък, скъпоценен крайъгълен камък, сигурна основа; който вярва, няма да бърза. И ще положи правосъдието за мерило и правдата за отвес; и градушката ще помете убежището на лъжата, и водите ще залееят скривалището. И вашият завет със смъртта ще бъде отменен, и съгласието ви с преизподнята няма да устои; когато премине преливащият бич, тогава ще бъдете стъпкани от него. Исаия 28:9–18.

Презрителните мъже, които управляват Ерусалим, са водачите на лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден, които няколко стиха по-рано Исаия определи като „пияниците на Ефрем“ и „венецът на гордостта“. На Петдесетница Петър отговори на онези, които твърдяха, че вестта се прогласява от пияни мъже. Периодът на късния дъжд е свързан с истинска и фалшива вест за късния дъжд. Една вест от Господа винаги поражда две категории поклонници, и и двете категории пият вино. Осветената вест, или осветеното вино, е онова, което е отсечено от устата на неверните в Йоил.

Събудете се, пияници, и плачете; и ридайте, всички вие, които пиете вино, поради новото вино; защото то е отнето от устата ви. Йоил 1:5.

В Йоил, глава първа, нечестивите лозари на лозето, представляващи Лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден, са осъдени и съдени във връзка с това, че „новото вино“ е „отнето“ от устата им. Бог е отнел или възпрял изливването на Божия Дух в късния дъжд, представено чрез „хлебните и възлияните приноси“, от нечестивите пияни лозари.

Хлебният принос и възлиянието са отсечени от дома Господен; свещениците, служителите Господни, скърбят. Полето е опустошено, земята жали; защото житото е погубено, новото вино пресъхна, елейт чезне. Засрамете се, о земеделци; ридайте, лозари, за житото и за ечемика; защото жетвата на полето загина. Лозата изсъхна и смоковницата чезне; нарът, палмата и ябълката, да, всички полски дървета, са повехнали; защото радостта повехна отсрещ човешките синове. Препашете се и плачете, свещеници; ридайте, служители на олтара; елате, пренощувайте във вретинище, служители на моя Бог; защото хлебният принос и възлиянието са възпрени от дома на вашия Бог. Осветете пост, свикайте тържествено събрание, съберете старейшините и всички жители на страната в дома на Господа, вашия Бог, и викайте към Господа: Уви за деня! защото денят Господен е близо, и ще дойде като опустошение от Всемогъщия. Не е ли отсечена храната пред очите ни, да, радостта и веселието от дома на нашия Бог? Йоил 1:9–16.

Когато „пияниците на Ефрем“ от Исаия „се събудят“ в Йоил, обстоятелствата, пред които се събудят, са вестта на късния дъжд — представена като „ново вино“. Тя е била задържана от Божия избран заветен народ. „Согн“ в този пасаж е обща дума за зърно, а Божието Слово е Небесният Хляб и в пасажа то е било „похабено“.

„Новото вино“ е вестта на настоящата истина, която пристигна на 11 септември. „Новото вино пресъхна“ и е „отсечено“, защото „новото вино“ се разпознава единствено от онези, които се връщат към Йеремиевите „стари“ пътища, понеже една „нова“ вест винаги е в съгласие със „старата“ вест. Думата, преведена като „пресъхна“, на еврейски означава „да се срами“.

Онези, които са „посрамени“, са основен предмет на Йоил и пророците. Пияниците на Ефрем се срамуват от своята подправена вест за късния дъжд, която често бива наричана вест за „мир и безопасност“. Трите символа — жито, ново вино и елей — представят вестта на късния дъжд. Късният дъжд е представен и като изливане на Светия Дух.

Делото на Светия Дух е да изобличава за грях, за правда и за съд, и то именно в този ред. Божието Слово изобличава за грях и е представено чрез „жито“. Притежаването на „новото вино“ обозначава онези, които са в притежание на Светия Дух, Който е представен чрез „дъжд“, а също и чрез „вино“, защото и „дъждът“, и „виното“ лесно могат да бъдат показани като вест или учение.

Обаче Аз ви казвам истината: за вас е по-добре Аз да си отида; защото, ако не си отида, Утешителят няма да дойде при вас; но ако отида, ще ви Го изпратя. И когато дойде Той, ще изобличи света за грях, за правда и за съд: за грях, защото не вярват в Мене; за правда, защото Аз отивам при Отца Си и вече не Ме виждате; за съд, защото князът на този свят е осъден. Имам още много неща да ви казвам, но сега не можете да ги понесете. А когато дойде Той, Духът на истината, ще ви упътва на всяка истина; защото няма да говори от Себе Си, а каквото чуе, това ще говори; и ще ви извести бъдещите неща. Йоан 16:7–13.

„Житото“ на Йоил е Божието Слово, което изобличава за „грях“. „Правда“ се проявява от онези, които са свързали своята човечност с божествеността чрез вестта на настоящата

истина, представена като „ново“ (настоящата истина) „вино“ (вест). „Елеят“ е символът на „съда“, защото „съдът“ се основава върху това дали съдените имат „елей“. Житото, новото вино и елеят на Йоил са изобличението за грях, правда и съд. Всички елементи от делото на Светия Дух във връзка с изливането на късния дъжд съставляват истините, които трябва да изпитат лаодикийския адвентизъм, започвайки от 11 септември, когато Йоил им заповядва: „Събудете се!“

Трите символа на вестта за късния дъжд съответстват на трите ангелски вестии от Откровение 14, а „земяделците“ трябва да се „засрамят“ и „лозарите“ трябва да „ридаят“. В Йоил Божият народ никога не трябва да се засрамя.

И ще познаете, че Аз съм всред Израил, и че Аз съм Господ, вашият Бог, и няма друг; и Моят народ никога няма да се посрами. Йоил 2:27.

Земеделците и лозарите се срамуват и воят, защото фалшивата вест за късния дъжд, която те представят, е безсилна да произведе живот в лозето, което им е било поверено да обработват. Адвентизмът знае от своята пророчица, че е бил призван да изпълни опитността на късния дъжд, но плодовете на полетата са изсъхнали. Те се срамуват и плачат особено „за пшеницата и за ечемика“. Приносът на първия плод от „ечемика“ в деня на Христовото възкресение постави началото на петдесетния период, който завърши на Петдесетница с приноса на първия плод от „пшеницата“. Пияниците на Ефрем се срамуват, защото са от погрешната страна на петдесетния период, който се повтаря от 11 септември до неделния закон, когато пада късният дъжд.

„Мнозина в голяма степен не са успели да приемат ранния дъжд. Те не са получили всички благословения, които Бог така е предвидил за тях. Очакват, че недостигът ще бъде попълнен от късния дъжд. Когато бъде излято най-богатото изобилие на благодат, те възнамеряват да отворят сърцата си, за да го приемат. Те правят ужасна грешка. Делото, което Бог е започнал в човешкото сърце, като е дал Своята светлина и познание, трябва постоянно да напредва. Всеки човек трябва да осъзнае собствената си нужда. Сърцето трябва да бъде изпразнено от всяка нечистота и очистено за обитаването на Духа. Чрез изповядване и оставяне на греха, чрез усърдна молитва и посвещение на самите себе си на Бога ранните ученици се приготвиха за изливането на Светия Дух в Деня на Петдесетница. Същото дело, само в по-голяма степен, трябва да бъде извършено сега. Тогава човешкият деятел трябваше само да поиска благословието и да чака Господ да усъвършенства делото по отношение на него. Бог е, Който започна делото, и Той ще довърши Своего дело, като направи човека съвършен в Исус Христос. Но не трябва да има никакво пренебрегване на благодатта, представена чрез ранния дъжд. Само онези, които живеят според светлината, която имат, ще получат по-голяма светлина. Ако не напредваме ежедневно в проявяването на действителните християнски добродетели, няма да разпознаем проявленията на Светия Дух в късния дъжд. Той може да пада върху сърца навсякъде около нас, но ние няма да го различим или приемем.“ Свидетелства към проповедниците, 506, 507.

В контекста на линията, която сестра Уайт нарича „Петдесетия сезон“, „ранният дъжд“ беше Христос, Който дихна върху учениците, след като слезе от Своята небесна среща след възкресението Си. „Късният дъжд“ в този контекст беше Петдесетница. В алфата на Петдесетия сезон няколко капки бяха вдъхнати върху учениците, а в омегата учениците, върху които бе дихнато, говореха с огнени езици на целия свят. Проявление на Светия Дух в началото и в края. Божествеността, предаваща Светия Дух на човечеството чрез вест в началото, и божествеността и човечеството, съединени, както са представени от езиците (човечеството) и огъня (Божествеността), и предаващи Светия Дух на човечеството чрез вест в края. Приносът на първия плод от ечемика в началото съответства на Христовото възкресение, а двата хляба от пшеница при приноса на първите плодове на Петдесетница съответстват на Петдесетница.

Тези два хляба са единственият принос, който включваше квас — символ на греха. Хлябовете бяха изпечени, като по този начин представяха отстраняването на греха, но същевременно утвърждаваха истината, че двата възлюлявани хляба, представляващи сто четиридесет и четирите хиляди, бяха мъже и жени, които са били грешници и са били очистени от тези грехове чрез Вестителя на Завета в трета глава на Малахия. Така алфата на петдесетия период представяше Небесния Хляб, Който поучаваше Своите ученици, а омегата на този период представяше същите тези ученици, символизиращи като два хляба, които бяха въздигнати към небето. Следователно символът на божествеността и човечеството в огнените езици и въздигането на възлюлявания принос, което предобразяваше учениците, носещи вестта на света, се съчетават, за да установят, че сто четиридесет и четирите хиляди трябва да бъдат въздигнати като принос, който съвършено представя Исус Христос, а Исус Христос представя, че божествеността, съединена с човечеството, не греша.

Да не „приемеш ранния дъжд“, докато очакваш, че „липсата“ на „всички благословения, които Бог“ е „предоставил“ чрез „ранния дъжд“, „ще бъде попълнена от късния дъжд“, е „ужасна грешка“. Ранният дъжд са „древните пътеки“ на Йеремиа, които бяха посочени като пътя, по който трябва да се ходи, на 9/11. Това е „ужасна грешка“, а също и силно заблуждение, което кара хората да мислят, че имат вест за късния дъжд, изградена върху канара, само за да открият, че тяхната вест е била изградена върху пясък.

Петър не се срамуваше пряко да обясни кои бяха и кои не бяха пияни в своето представяне на сто четиридесет и четирите хиляди по време на периода на късния дъжд. Всички пророци говорят за последните дни, а Йоил посочва, че „пияниците на Ефрем“ се пробуждат и са изправени пред ясни доказателства, че привилегията да бъдат народът, който би прогласил силния вик на третия ангел под силата на късния дъжд, е завинаги отнета. Сто четиридесет и четирите хиляди се развиват и запечатват по време на периода на късния дъжд — от 11 септември до неделния закон. Те са онези, които следват Агнеца, където и да отива Той.

Петър при Петдесетница представлява онези хора, които прогласяват вестта за късния дъжд, като я основава върху книгата на Йоил. На юдеите, на които бе възложена отговорността да съблюдават Петдесетница през цялата си история, Петър известяваше, че Петдесетницата,

към която сочеха всички предишни Петдесетници, сега се изпълнява. Юдеите, като пияниците на Ефрем, бяха дотолкова опиянени от виното на Вавилон, че обвиниха Петър и единадесетте, че са пияни, докато те представяха вестта за късния дъжд в контекста на книгата на Йоил. Когато пияниците на Ефрем „се събудят“ в петия стих на първата глава на Йоил, те се изправят пред процеса на изпитване на късния дъжд, при който се формират две класи. В този процес на изпитване едната класа разпознава вестта за късния дъжд, а другата класа не я разпознава.

„Не бива да чакаме късния дъжд. Той идва върху всички, които ще разпознаят и ще присвоят росата и пороите на благодатта, които падат върху нас. Когато съберем трохите светлина, когато оценим сигурните милости на Бога, Който обича да Му се доверяваме, тогава всяко обещание ще се изпълни. „Защото както земята произвежда пъпката си и както градината прави посятото в нея да поникне, така и Господ Бог ще направи правдата и хвалата да поникнат пред всичките народи.“ Исая 61:11. Цялата земя трябва да се изпълни със славата на Бога.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 984.

„Да разпознаеш“ означава „да си припомниш или да възстановиш знание“, защото вестта на късния дъжд се разпознава чрез свещените истории от миналото, които онагледяват историята на късния дъжд. Историята на Петър при Петдесетница бе поставена в историческата рамка, изложена от Йоил. Обстановката при Йоил, заедно с изпълнението при Петър, предоставя двама свидетели за историята на Среднощния вик от 1844 година. Тези трима свидетели (и други) трябва да бъдат „разпознати“ като илюстрации на историята, обстановката и вестта на късния дъжд.

Когато Христос духна върху учениците след като се възнесе и след това се върна, това беше като „няколко капки“ преди великото изливане на Петдесетница. В началото и в края имаше проявление на изливането на Светия Дух. Няколкото капки от Христос към Неговите ученици са алфата на петдесетния период, който завършва с омегата и с изливането на вестта от учениците към света. Алфата е белязана от приноса на ечемика като първи плод и завършва с приноса на пшеницата като първи плод. Началото на късния дъжд беше белязано от сриването на големите сгради на Ню Йорк на 11 септември. То отбелязва началото на историята, която води към неделния закон. 11 септември е представен чрез приноса на ечемика като първи плод, а неделният закон — чрез приноса на пшеницата като първи плод.

Пияниците на Ефрем са събудени за действителността, че царството им ще им бъде отнето и дадено на народ, който ще принася съответните плодове. Йоил излага непокорството на пияниците, като посочва, че приношенията от „храна“ и „питие“ са прекратени от дома Господен и че „новото вино“ е отсечено от устата им. „Новото вино“ в еврейския означава прясно изцеден сок, но „виното“, което пияниците пият в пети стих, е ферментирал сок. Два вида вино, което представлява учение, а в контекста на Йоил това учение е вестта на късния дъжд. Пияниците на Ефрем са пили ферментирал сок и са „отсечени“ от „новия“, прясно изцеден сок. Двата вида вино представят две вести за късния дъжд, а пияниците са „отсечени“ от чистата вест. Еврейската дума, преведена като „отсечени“, се основава на

древната заветна практика да се разсичат животни и да се минава между частите им. Да бъдеш „отсечен“ означава да бъдеш отхвърлен като Божий заветен народ.

Книгата на Йоил посочва Божия народ в последните дни, започвайки с милеритите, които се появиха вследствие на разпечатването на книгата на Даниил през 1798 година, и завършвайки със сто четиридесет и четирите хиляди, които се появяват вследствие на разпечатването на книгата на Даниил през 1989 година. В началото изливането на Светия Дух бе представено от периода от време от лагерното събрание в Ексетър до разочарованието на 22 октомври 1844 година. Тази история изпълни притчата за десетте девици от Матей двадесет и пета глава, която се повтаря до най-малката подробност в историята на сто четиридесет и четирите хиляди.

„Притчата за десетте девици от Матей 25 също илюстрира опитността на адвентния народ.“ Великата борба, 393.

„Често ме насочват към притчата за десетте девици, пет от които бяха мъдри, а пет — неразумни. Тази притча се е изпълнила и ще се изпълни до най-малката подробност, защото има специално приложение за настоящото време и, подобно на вестта на третия ангел, се е изпълнила и ще продължи да бъде настояща истина до края на времето.“ Review and Herald, 19 август 1890 г.

„Има един свят, който лежи в нечестие, в измама и заблуда, в самата сянка на смъртта — заспал, заспал. Кой изпитват душевни родилни болки, за да ги събудят? Кой глас може да достигне до тях? Умът ми се пренася в бъдещето, когато ще бъде даден сигналът: „Ето, Младоженецът иде; излезте да Го посрещнете.“ Но някои ще са се забавили да се снабдят с масло за допълване на светилниците си и твърде късно ще открият, че характерът, който е представен чрез маслото, не е прехвърлим. Това масло е Христовата правда. То представлява характера, а характерът не е прехвърлим. Никой човек не може да го осигури за друг. Всеки трябва сам за себе си да придобие характер, очистен от всяко петно на греха.“ Bible Echo, May 4, 1896.

Кои „изпитват душевна мъка, за да събудят“ „свят, лежащ в нечестие“? Йоил отговаря на въпроса:

И ще се случи така, че всеки, който призове името на Господа, ще бъде избавен; защото на хълма Сион и в Ерусалим ще има избавление, както е казал Господ, и между остатъка, когото Господ ще призове. Йоил 2:32.

Ще продължим разглеждането на тези неща в следващата статия.

Късно следобед в деня на възкресението двама от учениците бяха на път за Емаус, малко градче на осем мили от Ерусалим. Тези ученици не бяха заемали видимо място в делото на Христос, но бяха искрени вярващи в Него. Те бяха дошли в града, за да отпразнуват Пасхата, и бяха дълбоко смутени от събитията, станали неотдавна. Бяха чули утринната вест относно премахването на Христовото тяло от гроба, както и разказа на жените, които бяха видели ангелите и бяха срещнали Исус. Сега се връщаха по домовете си, за да размишляват и да се молят. Натъжени, те вървяха в своята вечерна разходка,

разговаряйки за сцените на съда и разпятието. Никога преди не бяха били тъй напълно съкрушени. Без надежда и без вяра, те вървяха в сянката на кръста.

„Не бяха напреднали далеч в пътя си, когато към тях се присъедини един непознат, но те бяха тъй погълнати от своята скръб и разочарование, че не го разгледаха внимателно. Те продължиха разговора си, изразявайки мислите на сърцата си. Разсъждаваха върху поуките, които Христос бе дал, но които, изглежда, не бяха в състояние да разберат. Докато говореха за събитията, които бяха станали, Исус копнееше да ги утеши. Той бе видял скръбта им; разбираше противоречивите, смущаващи мисли, които пораждаха в умовете им въпроса: Може ли Този Човек, Който допусна да бъде тъй унижен, да е Христос? Скръбта им не можеше да бъде възпряна и те плачеха. Исус знаеше, че сърцата им са свързани с Него в любов, и копнееше да избърше сълзите им и да ги изпълни с радост и веселие. Но първо трябваше да им даде уроци, които никога нямаше да забравят.“

„А Той им рече: Какви са тия разговори, които водите помежду си, докато вървите, и сте наскърбени? А единият от тях, на име Клеопа, в отговор Му каза: Само Ти ли си пришълец в Йерусалим и не си узнал какво е станало там през тия дни?“ Те Му разказаха за своето разочарование по отношение на своя Учител, „който беше пророк, силен в дело и слово пред Бога и пред целия народ“; но, казаха те, „главните свещеници и нашите управници Го предадоха, за да бъде осъден на смърт, и Го разпнаха“. Сърца, болезнено поразени от разочарование, и с треперещи устни те прибавиха: „А ние се надявахме, че Той е Онзи, Който щеше да избави Израил; а освен всичко това, днес е третият ден, откакто стана това.“

„Странно е, че учениците не си спомниха думите на Христос и не осъзнаха, че Той бе предсказал събитията, които се бяха случили! Те не разбираха, че последната част от Неговото откровение щеше да се изпълни също тъй действително, както и първата част — че на третия ден Той щеше да възкръсне отново. Именно тази част те трябваше да помнят. Свещениците и началниците не забравиха това. В деня „който следваше деня на приготвянето, главните свещеници и фарисеите се събраха при Пилат и казаха: Господарю, спомняме си, че този измамник, докато беше още жив, каза: След три дни ще възкръсна.“ Матей 27:62, 63. Но учениците не си спомниха тези думи.

„А Той им рече: О, несмислени и мудни по сърце да вярвате на всичко, що са говорили пророците! Не трябваше ли Христос да пострада това и да влезе в славата Си?“ Учениците се чудеа кой ли може да е този чужденец, та да прониква до самите им души и да говори с такава сериозност, нежност и съчувствие, и с такава обнадежденост. За първи път след предаването на Христос те започнаха да чувстват надежда. Често гледаха съсредоточено своя спътник и си мислеха, че Неговите думи са точно думите, които Христос би изрекъл. Те бяха изпълнени с удивление и сърцата им започнаха да трептят от радостно очакване.

„Като започна от Моисей, самата Алфа на библейската история, Христос изясняваше във всички Писания онова, което се отнасяше за Него. Ако най-напред им се бе открил, сърцата им щяха да бъдат удовлетворени. В пълнотата на радостта си те не биха

жадували за нищо повече. Но беше необходимо да разберат свидетелството, давано за Него от прообразите и пророчествата на Стария завет. Върху тях трябваше да бъде утвърдена вярата им. Христос не извърши никакво чудо, за да ги убеди, но Неговото първо дело беше да изясни Писанията. Те бяха гледали на смъртта Му като на унищожение на всичките си надежди. Сега Той им показва от пророците, че именно това беше най-силното доказателство за тяхната вяра.“

„Като поучаваше тези ученици, Исус показва значението на Стария завет като свидетелство за Неговата мисия. Мнозина, които изповядват, че са християни, сега отхвърлят Стария завет, твърдейки, че той вече не е от никаква полза. Но такова не е Христовото учение. Толкова високо го ценеше Той, че веднъж каза: „Ако не слушат Моисей и пророците, нито ще се убедят, ако и някой да възкръсне от мъртвите.“ Лука 16:31.

„Гласът на Христос е този, който говори чрез патриарси и пророци — от дните на Адам чак до заключителните събития на времето. Спасителят е разкрит в Стария Завет така ясно, както и в Новия. Именно светлината от пророческото минало откроява живота на Христос и ученията на Новия Завет с яснота и красота. Чудесата на Христос са доказателство за Неговата божественост; но по-силно доказателство, че Той е Изкупителят на света, се намира в съпоставянето на пророчествата на Стария Завет с историята на Новия.“

„Разсъждавайки въз основа на пророчеството, Христос даде на Своите ученици правилна представа за това какъв трябваше да бъде Той в човешко естество. Тяхното очакване за един Месия, Който трябваше да заеме Своя престол и царска власт в съответствие с желанията на хората, ги беше въвело в заблуждение. То би попретило на правилното разбиране на Неговото слизване от най-високото до най-ниското положение, което можеше да бъде заето. Христос желаше представите на Неговите ученици да бъдат чисти и истинни във всяко отношение. Те трябваше, доколкото е възможно, да разберат за чашата на страданията, която Му бе отредена. Той им показва, че ужасният конфликт, който те все още не можеха да проумеят, е изпълнението на завета, сключен преди полагането на основите на света. Христос трябваше да умре, както всеки престъпник на закона трябва да умре, ако продължава в греха. Всичко това трябваше да стане, но то не трябваше да завърши с поражение, а със славна, вечна победа. Исус им каза, че трябва да бъде положено всяко усилие, за да бъде светът спасен от греха. Неговите последователи трябва да живеят, както Той живя, и да работят, както Той работи, с напрегнато, неотслабващо усърдие.“

„Така Христос беседваше с учениците Си, отваряйки ума им, за да разберат Писанията. Учениците бяха уморени, но разговорът не отслабваше. Думи на живот и уверение падаха от устните на Спасителя. Но очите им още бяха задържани. Когато им говореше за разрушението на Йерусалим, те гледаха към обречения град със сълзи. Но още съвсем малко подозираха кой е техният спътник в пътуването. Не мислеха, че предметът на техния разговор върви до тях; защото Христос говореше за Себе Си така, сякаш бе друго лице. Те мислеха, че Той е един от онези, които бяха присъствали на великия празник и

които сега се връщаха към дома си. Той вървеше също тъй внимателно като тях по неравните камъни, като от време на време спираше с тях за кратка почивка. Така напредваха по планинския път, докато Оня, Който скоро щеше да заеме мястото Си отдясно на Бога и Който можеше да каже: „Даде Ми се всяка власт на небето и на земята“, вървеше редом с тях. Матей 28:18.

„По време на пътуването слънцето бе залязло и преди пътниците да достигнат мястото за отдих, работниците по полята бяха напуснали труда си. Когато учениците се канеха да влязат в дома си, непознатият се държеше така, сякаш щеше да продължи пътя Си. Но учениците почувстваха, че са привлечени към Него. Душите им жадуваха да чуят още от Него. „Остани с нас“, казаха те. Той като че ли не прие поканата, но те настояха, умолявайки: „Привечер е и денят преваля.“ Христос отстъпи на тази молба и „влезе да остане с тях.“

„Ако учениците не бяха настояли в поканата си, те не биха узнали, че техният спътник в пътуването е възкръсналият Господ. Христос никога не налага присъствието Си на никого. Той се интересува от онези, които се нуждаят от Него. С готовност ще влезе и в най-скромния дом и ще ободри и най-смирено сърце. Но ако хората са твърде безразлични, за да помислят за небесния Гост или да Го помолят да остане с тях, Той отминава. Така мнозина търпят голяма загуба. Те не познават Христос повече, отколкото Го познаваха учениците, когато вървеше с тях по пътя.“

„Простата вечеря от хляб скоро е приготвена. Тя е поставена пред Госта, Който е заел мястото Си начело на трапезата. Сега Той простира ръцете Си, за да благослови храната. Учениците отстъпват назад с изумление. Техният Спътник простира ръцете Си точно по същия начин, както техният Учител правеше. Те поглеждат отново и ето, виждат на ръцете Му белезите от гвоздеите. И двамата възкликват веднага: Това е Господ Исус! Той е възкръснал от мъртвите!“

„Те се надигат, за да се хвърлят при нозете Му и да Му се поклонят, но Той е изчезнал от погледа им. Поглеждат към мястото, където бе стоял Онзи, Чисто тяло доскоро бе лежало в гроба, и си казват един на друг: „Не гореше ли сърцето ни в нас, докато ни говореше по пътя и докато ни отваряше Писанията?““

„Но с тази велика вест за предаване те не могат да седят и да разговарят. Умората и гладът им са изчезнали. Те оставят яденето си недокоснато и, изпълнени с радост, незабавно отново поемат по същия път, по който бяха дошли, бързайки да съобщят вестта на учениците в града. На места пътят не е безопасен, но те се изкачват по стръмнините, подхлъзвайки се по гладките скали. Те не виждат, не знаят, че имат закрилата на Онзи, Който е пътувал по пътя с тях. С поклонническия си жезъл в ръка те напредват, желаейки да вървят по-бързо, отколкото смеят. Те изгубват следата си, но отново я намират. Ту тичайки, ту препъвайки се, те се устремяват напред, а техният невидим Спътник е близо до тях през целия път.

„Нощта е тъмна, но Слънцето на правдата свети над тях. Сърцата им подскачат от радост. Те сякаш са в един нов свят. Христос е жив Спасител. Те вече не скърбят за Него

като за мъртъв. Христос е възкръснал — отново и отново повтарят те това. Ето вестта, която носят на наскърбените. Те трябва да им разкажат чудната история за пътя към Емаус. Трябва да им кажат Кой се е присъединил към тях по пътя. Те носят най-великата вест, давана някога на света — вест на радостни благовестия, от която зависят надеждите на човешкото семейство за времето и за вечността.“ Копнежът на вековете, 795–801.